

Sygn. akt II USK 382/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z odwołania M. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie
o wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 29 marca 2023 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 31 maja 2022 r., sygn. akt III AUa 100/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od M. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 listopada 2021 r. Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu odwołania M. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie z 18 czerwca 2021 r., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie do podjęcia wypłaty emerytury ustalonej dla odwołującego się.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że M. W. pełnił służbę w Wojsku Polskim w okresie od 18 września 1967 r. do 31 sierpnia 1995 r. ubezpieczony odbywał służbę

zasadniczą w Wojskowej Szkole Oficerskiej od 18 września 1967 r. do 12 września 1971 r. w stopniu podchorążego. Następnie był dowódcą POW od 13 września 1971 r. do 14 października 1971 r. W okresie od 15 października 1971 r. do 2 lipca 1973 r. służył w 15 Brygadzie Radioliniowo-Kablowej jako dowódca stacji [...]. Następnie wstąpił ponownie do Wojskowej Szkoły Oficerskiej, w której od 3 lipca 1973 r. do 12 września 1976 r. był dowódcą plutonu Szkoły Oficerów [...]. Dalej służył w Wojskowej Akademii od 13 września 1976 r. do 30 sierpnia 1978 r. jako słuchacz. W okresie od 31 sierpnia 1978 r. do 31 sierpnia 1995 r. M. W. kolejny raz służył w Wojskowej Szkole Oficerskiej. Wówczas pozostawał w dyspozycji do 1 września 1979 r., od 2 września 1978 r. do 21 listopada 1978 r. był inżynierem dyżurnym kompanii batalionu łączności, od 22 listopada 1978 r. do 15 października 1981 r. był zastępcą dowódcy batalionu łączności do spraw technicznych, od 16 października 1981 r. do 25 stycznia 1991 r. był wykładowcą a od 26 stycznia 1991 r. starszym wykładowcą.

Po zakończeniu służby ubezpieczony złożył wniosek do Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie o ustalenie uprawnień do emerytury wojskowej. Po rozpoznaniu wniosku odwołujący otrzymał prawo do emerytury wojskowej od 1 października 1995 r. w kwocie 1.358,16 złotych brutto na mocy decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie z dnia 10 listopada 1995 r. Decyzja została wydana na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Anty korupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Przy ustalaniu prawa i wysokości świadczenia nie zostały uwzględnione odwołującemu „cywilne okresy zatrudnienia a jedynie 27 lat, 11 miesięcy i 13 dni okresów służby wojskowej. Procentowy wymiar emerytury wyniósł 73,59%.

Ponadto ubezpieczony zatrudniony był w Biurze Krajowej Rady [...] w okresach od 1 września 1995 r. do 31 sierpnia 1998 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, od 1 września 1998 r. do 30 czerwca 2001 r. w wymiarze 1/2 etatu, od 1 lipca 2001 r. do 31 lipca 2006 r. w wymiarze 3/4 etatu oraz od 1 sierpnia 2006 r. do

31 grudnia 2014 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Odwołujący był wówczas zatrudniony na stanowiskach głównego specjalisty departamentu techniki od 1 września 1995 r. do 31 października 2011 r. oraz głównego specjalisty departamentu regulacji od 1 listopada 2011 r. do 31 grudnia 2014 r.

Do wysługi emerytury wojskowej doliczono ubezpieczonemu okresy zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej.

Wysokość emerytury wojskowej została zwaloryzowana na podstawie decyzji z 5 marca 2021 r., i wyniosła 5.136,53 zł od dnia 1 marca 2021 r. Odwołujący 7 kwietnia 2021 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie o emeryturę. ZUS decyzję z 18 czerwca 2021 r., na mocy której przyznał odwołującemu prawo do emerytury od 1 kwietnia 2021 r. w kwocie 3.556,31 zł. Wypłata emerytury została zawieszona z uwagi na zbieg prawa do świadczeń z emeryturą wojskową z Wojskowego Biura Emerytalnego.

Sąd Okręgowy wskazał, że w wyroku z 24 stycznia 2019 r. w sprawie I UK 426/17, który został powołany przez obie strony procesu, Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999 r. Z orzeczenia wynika jednoznacznie, że odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% są wystarczające, aby „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. Ubezpieczony, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze.

Sąd odwoławczy podkreślił, że kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., to brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej.

Właściwym kierunkiem wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej jest użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych”, co oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej. Powyższe uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego w opisywanym rozstrzygnięciu została przesądzona przez Sąd Najwyższy w sprawie dotyczącej emeryta wojskowego. W związku z tym nie ma żadnych podstaw, aby orzeczenia dokonane przez Sąd Najwyższy nie zastosować w rozpatrywanej sprawie.

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, że emerytura wojskowa oraz powszechna z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych są świadczeniami, których wysokość została ustalona na podstawie niezależnych od siebie okresów służby i zatrudnienia odwołującego, zatem ma on prawo pobierać dwa różne świadczenia, co skutkowało zmianą skarżonej decyzji.

Na skutek apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie.

Sąd drugiej instancji podniósł, że zagadnienie związane z prawem do pobierania jednego ze zbiegających się świadczeń emerytalno-rentowych zostało początkowo wyjaśnione w jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego, między innymi w wyroku z 4 grudnia 2013 r., II UK 223/13; z 8 maja 2012 r., II UK 237/11 oraz z 24 maja 2012 r., II UK 261/11. We wszystkich tych judykatach Sąd

Najwyższy opowiedział się przeciwko możliwości jednoczesnego pobierania świadczenia wypłacanego z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz z zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że w opozycji do powyższych orzeczeń w wyroku z 24 stycznia 2019 r., w sprawie I UK 426/17 Sąd Najwyższy wskazał, że z art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej wynika, że o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury policyjnej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego, a więc to, że "cywilne" okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększają świadczenia ze względu na spłaszczenie podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75%.

Sąd odwoławczy podniósł, że wobec powyższych rozbieżności w interpretacji przepisów została podjęta uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 15 grudnia 2021 r. w sprawie III UZP 7/21, której wynika, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm. w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.).

Sąd Apelacyjny mając na uwadze wykładnię językową oraz powyższą uchwałę Sądu Najwyższego przyjął, iż wnioskodawca, choć nabył prawo do emerytury wojskowej, jak również do emerytury z FUS, to jest uprawniony do pobierania jednego z tych świadczeń. W niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki, umożliwiające odstępianie od ogólnej zasady wypłacania jednego świadczenia.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł odwołujący M.W.

Zaskarżając wyrok w całości skarżący wniósł o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy i oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem Najwyższym.

Jako podstawy kasacyjne skarżący wskazał na naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię tj.: art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w związku z art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586), art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji RP w związku z art. 40 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów art. 95 ust. 2 ustawy w związku z art. 15a ustawy o emeryturach wojskowych, które wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego.

Skarżący podniósł, że istotnym zagadnieniem prawnym jest rozstrzygnięcie jak należy interpretować przesłankę wyjątku od zasady wypłaty jednego świadczenia określoną w art. 95 ust. 2 ustawy, czy zgodne z zasadą demokratycznego państwa prawnego określoną w art. 2 Konstytucji RP oraz zasadą niedyskryminacji określoną w art. 32 Konstytucji RP jest stosowanie tego wyjątku jedynie do niektórych żołnierzy zawodowych i pozbawienie żołnierzy zawodowych, którzy wstąpili do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. możliwości „skonsumowania” okresów pracy cywilnej. Czy w sytuacji gdy przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych traktują zebrane przez ubezpieczonego składki jako jego środki zaewidencjonowane na indywidualnym koncie emerytalnym to brak możliwości skorzystania z tych środków po osiągnięciu wieku emerytalnego nie stanowi naruszenia art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji RP, które zapewniają ochronę własności.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę jej przyjęcia a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o jej oddalenie.

Organ rentowy wniosł także o zasądzenie od odwołującego się na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na istnienie zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych.

Co do przesłanki przedsądu, jaką jest zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy podnieść, że jest to problem prawny, wiążący się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, lecz

także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Przedstawienie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez powołanie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, oraz argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729).

Natomiast zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany. Nie istnieje jednak potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Choć bowiem faktycznie we wcześniejszym orzecznictwie sądowym art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej nie był wykładany w sposób jednolity, co doprowadziło do rozbieżności w tym orzecznictwie, to jednak rozbieżność ta została usunięta w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21 (OSNP 2022 nr 6, poz. 58), w której wyrażono pogląd prawny, zgodnie z którym ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm. w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.).

Uzasadniając ten pogląd, Sąd Najwyższy w sposób kompleksowy odniósł się do problemu wyartykułowanego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Między innymi zgodził się przy tym ze stanowiskiem, że przyjęcie założenia, zgodnie z którym dyferencjacja uprawnień żołnierzy w zakresie prawa do wypłaty świadczeń emerytalnych w zbiegu jest związana wyłącznie z datą powołania ich do służby wojskowej (przed i po dniu 1 stycznia 1999 r.) i stanowi jej konsekwencję, oznaczałoby ich nierówne traktowanie. Inaczej jednak ten problem musi być postrzegany, gdyby założyć, a założenie takie jest w pełni uprawnione, że nie chodzi w nim o samą datę powołania do służby jako determinantę różnych uprawnień w przypadku zbiegu prawa do świadczeń emerytalnych, lecz o to, że te dwie grupy żołnierzy były objęte w okresie odbywania tej służby różnymi systemami emerytalnymi, co data powołania ich do służby jedynie ilustruje. Okoliczność ta, polegająca na wprowadzeniu od dnia 1 stycznia 1999 r. systemu „zdefiniowanej składki” w miejsce systemu „zdefiniowanego świadczenia” i związane z tym istotne różnice w zakresie unormowania sposobu opłacania składek na powszechne ubezpieczenie społeczne przez żołnierzy powołanych do służby do dnia 1 stycznia

1999 r., jak i po tym dniu, nie może zaś pozostać bez znaczenia dla ustalania zakresu podmiotów, którym przysługuje równe traktowanie. Może ona bowiem zostać uznana za istotną cechę różniącą te podmioty. Taką cechą może być też zróżnicowanie ze względu na zachowaną w stosunku do jednej tylko grupy żołnierzy (przynajmniej potencjalną) możliwość zwiększenia emerytury wojskowej przez doliczenie do wysługi emerytalnej „stażu cywilnego”. Wówczas sytuacja prawna tych żołnierzy mogłaby być zatem oceniana co najwyżej jako podobna do żołnierzy powołanych do służby po dniu 1 stycznia 1999 r. Podobieństwo obu tych grup polegałoby natomiast wyłącznie na tym, że jedni i drudzy są żołnierzami zawodowymi, ale posiadającymi różne uprawnienia w zakresie sposobu obliczania ich emerytur. Niezależnie jednak od tego, które z tych założeń zostałyby przyjęte, da się je z całą pewnością obronić jako dozwolone naruszenie zasady równości przy uwzględnieniu „testu” wynikającego z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego. Po pierwsze bowiem, celem oraz treścią wprowadzonego przez ustawodawcę zróżnicowania jest „wpasowanie” żołnierzy pozbawionych prawa do wzrostu emerytury wojskowej z tytułu doliczenia „stażu cywilnego” w nowy system ubezpieczeń społecznych bazujący na zdefiniowanej składce, która w dużym stopniu oznacza realizację zasady wzajemności składki i prawa do świadczenia oraz abstrahuje od solidarnościowego charakteru świadczeń zabezpieczeniowych. Po drugie, moment wprowadzenia omawianej dyferencjacji wskazuje na związenie jej z przyjętym w ustawie emerytalnej procesem stopniowego wygaszania dotychczasowych uprawnień emerytalnych na rzecz jednolitego, powszechnego systemu. Proces ten jest zaś w pełni akceptowany zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie prawa ubezpieczeń społecznych (por. m.in. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 22 czerwca 1999 r., K. 5/99, OTK ZU 1999 nr 5, poz. 100; z 4 stycznia 2000 r., K. 18/99, OTK ZU 2000 nr 1, poz. 1 oraz K. 1/00, OTK 2000 nr 6, poz. 185 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z 16 czerwca 2011 r., III UK 217/10, LEX nr 950438 i z 26 kwietnia 2016 r., I UK 151/15, LEX nr 2050671). Wprawdzie ów proces stopniowego wygaszania „starych” uprawnień emerytalnych w ustawie emerytalnej został oparty przede wszystkim na wieku (a konkretnie dacie urodzenia) świadczeniobiorców, jednakże łatwo założyć jego adekwatność także w odniesieniu do daty powołania do służby decydującej o zakresie regulacji zaopatrzeniowych,

zwłaszcza że drugim z czynników powodujących eliminację dotychczasowego („starego”) systemu emerytalnego jest określona w ustawie data graniczna przypadająca na dzień 31 grudnia 2008 r. (por. art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej). Po trzecie, wspomniana dyferencjacja ma charakter proporcjonalny, gdyż bilansuje ją (omówiona wcześniej) regulacja art. 18i ustawy zaopatrzeniowej. Po czwarte, trudne do pogodzenia z zasadami sprawiedliwości społecznej byłoby postawienie jednych żołnierzy powołanych do służby przed dniem 2 stycznia 1999 r. w sytuacji lepszej (a przez to nierównej) od takich samych żołnierzy, którym wzrost emerytury wojskowej z tytułu uwzględnienia samych okresów służby pozwalałby na uzyskanie tego świadczenia w wysokości tylko nieznacznie niższej niż 75% podstawy wymiaru (na przykład 74%).

Sąd Najwyższy w obecnym składzie w pełni aprobuje kierunek wykładni art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej przyjęty w omówionej uchwale powiększonego składu z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21. Nie dostrzega też we wniosku skarżącego argumentów, które uzasadniałyby jego zmianę. Sąd Najwyższy zauważa równocześnie, że lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wyraźnie potwierdza przyjęcie przez Sąd drugiej instancji wykładni zgodnej z powołaną uchwałą. Tak wyłożony art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej Sąd drugiej instancji odniósł zaś do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, z którego jednoznacznie wynikało, że skarżący pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a zatem nie może pobierać obu przyznanych mu świadczeń.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżący nie wykazał potrzeby przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

O kosztach orzeczone na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

[ms]